

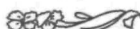
RIJA, RAJA . . .

Rija, raja, tamtaram,
pust zapeček je in hram,
zunaj je tako lepó,
solnček sveti spet gorkó!

Tramtaram, oj le v korak!
Svež in čist je zopet zrak,
zunaj okrepčamo se,
malo poigramo se.

Rija, raja naokrog,
z vrta v polje, s polja v log,
pomlad mlada se rodi,
holarija, holari!

Slavko Slavič.

FRANJICI V SPOMIN.

Kajne, dragi čitateljčki, da vam veselja poskakuje in utriplje srce, zdaj ko je odstopila starka zima svoj prestol ljubki vigredi? — Saj sedaj skakljate in kramljate brezskrbno po vrtovih in travnikih, trgajoč prve pomladanske cvetice. In gotovo so vam najljubše skromne in prijetno dehteče vijolice. Teh išče vaše oko in vaše srce. Saj je ponižna vijolica tudi res vsem priljubljena cvetica.

In glejte, dragi čitatelji, taka duhovna vijolica je pa tudi vsak dober otrok, ki ljubi Boga, ki lepo moli in ki je prijazen in ljubezniv z vsakomer.

Zato poslušajte, ljubi malčki! Povem vam o neki taki skromni vijolici, katero je nebeški Mladinoljub na večer zadnjega marca presadil iz zemskega vrta v božje svetišče, da bi se tam razcvitala v slavo Mariji in v čast božjo!

Ta skromna cvetka je bila Franjica Eržen, učenka I. razreda ljudske uršulinske šole. — Tudi o tej deklici lahko rečemo, da je rastla, kakor v starosti tako v modrosti in milosti pred Bogom in pred ljudmi.

Njena vnianjost in ljubeznivost sta jo prikupili vsakomur, ki je ž njo občeval.

Doma je bila angel miru in zadovoljnosti. Zato je bila ljubljenček svojih staršev. Njen oče pripoveduje o nji tako: „Ko sem prišel domov, me je vedno